

הציונית כולה, לקבל לידיו את תפקידה. הכל היה מוכן לקרב ההכרעה.

אחרי הכרזת המלחמה, ניגש השבוע לחזור על מבעצני הקלאסיים: הוא קבע סעודה מפוארת בדאטריוס, שניה בניירוק. בשני המקומות נחקל בהתנגדות נמרצת ביותר. בדאטריוס התפסרה אפילו ההנהלה המקומית של המלחה. כשהגיעו העניינים לידיו, הודיע מונטור על התפטרותו.

ממשלת ישראל נבוכה. לא היה לה כל רצון לחתור על המלחה, אך היא לא יכלה גם להעליב את מנהיגי המגבית. הפעם נשלח לוי אשכול לאמריקה כמתחן, כדי לנסות להחזיר את הזאב מהתפטרותו, להשאיר יחד עם זאת את כבשת המגבית שלמה.

חיפה הגנה תת-יביתית

בשבוע שעבר נוסף לסוגי ההגנה השונים הקיימים בעולם, כגון הגנה חזיתית, היקף פית, או מרחבית, סוג חדש ומקורי, שהיה עשוי להלהיב סקדירי ממשלה רבים.

לאמצאה, שראתה אור בישיבה סוערת של מועצת עיריית חיפה, קדמה, כמובן, התקפה. היא באה מפיו של סקדיר העירייה, שהקריא שאלתא של חברי-המועצה, אדריכל ד"ר גרעון קמינקא (פרוגרסיבים). שאל קמינקא, שחור-השיער, גבה-הקומה והמתון: "מה יש לראש-העיר לומר בקשר למעשי השחיתות בעיריית-חיפה, אשר תוארו בש"ב בועון העולם הזה? ואילו צעדים חושבים העירייה לנקוט נגד השבועון, אם הפירסור מים אינם נכונים?"

קמינקא התכתן לפרשת ראש מחלקת הרשימות וההיטלים הסוציאליים של ה"עירייה, וזכריה פרייליך, שנחשד בקבלת משכורת קבועה מקולנוע עצמון החיפאי, תשלומים לא קבועים ממקומות אחרים (העולם הזה 905). הפעם ססתה המועצה מן הנוהג הקיים: תשובת ראש-העיר לא הוקראה על-ידי הפקיד, אלא נמסרה בעל-פה על-ידי סגנו המסימי העגלגל, יצחק נוסבוים. הכרזו נוסבוים בתקיפות: "הפרס" שה נמצאת עדיין בבירור הועדה ליחסי ציבור. ובכלל, זה מתחת לכבודם של חברי המועצה והעירייה להגיב על פירסומים מסוג זה בשבועון כמו העולם הזה."

מי מסר את החומר? אולם אם הצליחה ההגנה התת-יביתית של חושי להשיג תיק זמנית את הדיון בפרשת פרייליך, לא עלה בידה לטשטש שערוריות אחרות. ברע בו ישב נוסבוים על מקומו קם חבר המועצה, ארץ-הנאומים, צבי צימרמן (צ"כ), דרש להעמיד על סדר-היום את פרשת מתניהו מרקל, מי שהיה מנהל מחלקת-הנקיון של העירייה, הואשם במעילה באימוץ, סולק מעבודתו, וזוכה בימים אלה מכל אשמה.

גם הפעם ניסה ראש העיר להשתמש מת-שובה ברורה. הוא טען כי עדיין לא קרא את פסק-הדין, אך תקף קשות את השופט, שגילה כי בונה ממלא-מקומו של מרקל, השווה עתה בהשתלמות בארצות-הברית, היה מעורב באינטריגות נגדו, גרם במישרין לסילוקו.

אולם חושי ואנשיו לא הסתפקו בנסיון לטשטש את פרשת מרקל. הם ניסו גם ללמד את צימרמן לקח, לבל יוסיף לעורר פרשות עיוניות-כאובות. טען עושה דברו של חושי, עורך-דין קושניר (מפ"ם): "צימרמן מעל בתפקידו כחבר הוועדה ליחסי ציבור, גילה לעתונות סודות מן החדר". הטיח צימרמן במרידות: "אני לא מסרת כל חומר לעיתונאים! אתם מסתרים אותו! ובכלל, האם זה הוגן לסתום לי את הפה?" הישיבה נפסקה, אך הסערה לא שככה.

הארץ

אזרחים אמריקאים מלאי-זכויות, בעלי צבע זונה במקצה (נמערב). חגי לוינסון, תל-אביב

הבעיה השחורה ביותר בעולם.

שבועונים וירחונים עומדים לרשותך באולם הקיאה (תוכניה של הסתודות-העובדים).

אליק מג, חיפה

והספרן מחלק שמוניק חניס.

(המשך מעמוד 9)

את אותו היהודי פעמיים בשבוע לשתי סעודות-חגיגיות שונות, להשמיע לו שני נאומים שונים של גולדה מאירסון, לדרוש ממנו שתי חתימות על שני ציקים שונים. אולם מונטור התרגו על הסידור. לדעתו המגבית רקובה; ההנהגה הציונית כולה, העומדת מאחורי המגבית, היא שריד מעובש מימי-מתושלח. מונטור היה מוכן בהחלט לסלק את כולם, לתפוס בעצמו את מקומם — כמנהל כל המפעלים הכספיים וכמנהיג סר לטי יחיד של יהדות אמריקה.

כתר דויד המלך. אמביציות אלה לא היו חדשות. מונטור, לשעבר תלמיד ישיבה, מנהל סוכנות-ידיעות, שגורר-רבתי בחצי תריסר מפעלים שאסף בחייו למעלה מ-700 מיליון דולר, סקדיר ישראלי בעל משכורת של 10 אלפים לירות לחודש, עמד כל ימי חייו במרכז-סערות.

אחרי מלחמת-העצמאות, בה עמד מונטור בראש המגבית שתרכמה למעלה מ-100 מיליון דולר למאמץ המלחמתי, התנגש עם הדמות הפוליטית המרכזית של יהדות אמריקה, אבא הלל סילבר. מונטור התפטר, סמך על היד הארוכה של מפא"י, שלא יכלה לקבל את דרישת סילבר לפקח על הוצאת כספי המגבית בארץ. בן-גוריון, שזנאו ה"מושב" של סילבר הציוני-הכללי, החזיר את מונטור למפקדתו תוך חצי שנה. התוצאה: סילבר, האיש שחולל את נס הכרת ארצות-הברית בישראל, נעלב עד ללא תקנה, פרש לצמיתות מכל פעילות בתנועה הציונית.

מונטור חזר מנצח, אך הרגיש חיש מהר שהרוח השתנתה: הכנסות המגבית ירדו ב-40% תוך שנתיים. ראשו הפורה המציא המצאה חדשה: במקום לדרוש כסף כתר-מה, ימכור איגרות-חוב שהן השקעה מסחרית. הוא הקים את מלחה-העצמאות, קבע לעצמו מסרה של 500 מיליון דולר.

על הפעולה העצומה ניהל מטכ"ל השוכן בבניין-ענק אפור בגונגל המלס של ניו-יורק, ברחוב ברודווי 120, סימנךך בדרך-הלבנה הגדולה המפורסמת המסתעפת מן החלל סטריט.

22 קומות מעל לרחוב, במשרד שגודלו כשלושה גוש-רבתים תל-אביביים, מנצח רב-אלוף-המלחה על 200 איש (שאיש מהם אינו פונה אל חברו בשמו הפרטי, לפי פקודת מונטור). אולם הפעולה לא הצליחה כמקוה: מונטור אסף רק 136 מיליון דולר. הסיבה העיקרית: על אף פעולות ענק, מלחת פרסומת אדירה (למשל: לפיד בוער שגולק בהרציון הוטס לאמריקה; כתר שהיה שייך כביכול למלך דויד הוצג לראות קהל קוגי-אגרות), לא הצליח מונטור להוציא מידי המגבית את העשירים המופלגים שהיוו את עמוד-השדרה של מפעל זה.

שיטת-מיבצע. מונטור, שנהנה מתמיכתם המוצקה של גולדה מאירסון ודוב יוסף בממשלת ישראל, זמם לערוך "קביא" נגד המגבית. הוא עשה זאת לפני שלוש שנים, בעיר אינדיאנופוליס, אחד ממרכזי העצבים של המגבית. הוא הודיע שיערוך שם סעודת-ענק, על אף מחאה סוערת של מנהיגי הקהילה המקומית, שחששו שהדבר יהרוג את מפעל המגבית במקום. הוא פרסם מודעות-ענק בעתונות המקומית, הביא את גולדה מאירסון כנואמת. התוצאה: כשלון.

הסערה הכריחה את משה שרת, שאינו מאוהדי מונטור, לטוס לאמריקה, לפרש בין הניצים. מונטור "יצא לחופשה", סירב בצורה מעליבה להיפגש עם שרת-החץ הישראלי. כדי להכעיס את ממשלת-ישראל סופית התפטר בסוף אותה שנה, הודיע על כך לראשונה בעתון-ערב ישראלי, הדעים את ב"י. ואת אשכול, שנאלצו לבקשן כמעט על ברכיהם לחזור לתפקידו. הוא נעתר לבקשותיהם, תמורת הבטחה של "יד חופשית".

מאז גברה תאחוזת הפוליטית. באמריקה נפוצו שמועות על רצונו לחסל את התנועה

• את תרומות המגבית יכול התורם לנכות ממס-ההכנסה, כך שמשכר-האוצר האמריקאי משלם למעשה מ-50% עד 80% של התרומה. את אגרות-הפיתוח אי-אפשר לנכות מן המס, אך אפשר להפקידם בכל שעה בבנק תמורת הלואה בגובה 75% של מחיר האגרות.

אניניק
חשבון ח"ג
(חשכון גמול)

בנק
א"י לדיסקונט
בע"מ

26 סניפים לשירותך

כה ריחני, כה טעים

תמיד קדו פרי.
קל ומהיר להריח.
חפזוני בשמוש.
מזה נמקפה הטחור ב-100.
הקפה המידי הנפוץ ביותר
בעולם.

NESCAFÉ

מתנות פורים

הלבשה עדינה
לגברות
ולגברים
איכות מובחרת

החנות
למטיבי
טעם

תל-אביב, רחוב אלנבי 31

פרסום ציטוט